

Maria Teresa Fernandez de la Vega, Leire Pajin, José Luis Rodríguez Zapatero i José Blanco van fer costat a Jorge Alarte durant la clausura del congrés en què l'alcalde d'Alaquàs va esdevenir secretari general del PSPV.

Madrid, tenim deu problemes

Jorge Alarte, propulsat a la secretaria general del PSPV-PSOE el 27 de setembre passat, ja comprova en la pròpia carn la complexitat de la vida a l'espai exterior. L'hegemonia del PP valencià i els seus missatges, molt bel·ligerants amb el govern estatal, exigeix plena implicació de Madrid.

Un polític que es destacà a les joventuts del seu partit; que va dirigir el consell de la joventut de la seua autonomia; que ha estat regidor al seu poble alhora que secretari general de la seua demarcació, per la qual, a més, ha resultat escollit de manera reiterada

senador i diputat; un polític que ara ocupa el número 2 de la formació a l'àmbit federal, només darrere del president del govern... Un polític d'aquesta altura sap de sobres quines passes cal seguir per a obtenir la confiança majoritària dels electors. O ho hauria de saber.

José Blanco, vice-secretari general del PSOE, va exposar davant els delegats de l'11è congrés del PSPV les quatre etapes que precedeixen tota victòria a les urnes: "Primer de tot, cal generar una expectativa, cosa que vosaltres ja heu aconseguit [amb l'elecció del nou secretari general, Jorge Alarte]. Tot seguit cal ser visibles, i ser-ho cada dia. A continuació, ser creïbles. I, finalment, esdevenir els més preferibles." A tothom li va quedar clar que encara restaven tres estacions de penitència, abans de l'anhelada resurrecció electoral. Ara com ara, a ulls del bruixot de Palas de Rei, el PSPV no és ni visible ni creïble ni preferible.

L'endemà va ser José Luis Rodríguez Zapatero qui s'adreçà a l'auditori per a mirar de transmetre esperança: "Tinc

ganes de reunir-me, com més prompte millor, amb l'executiva de València: vull conèixer-vos i ajudar-vos." Aplaudiment general i una veu de delegada espitosa que sobresurt amb potència:

—Prompte, fes-ho prompte!

—Com més prompte millor. Hi pot contribuir una paella... O un arròs alacantí —va contestar Zapatero.

—La faig jo mateixa —repreñ l'aspirant a cuinera presidencial.

Les direccions dels carrers de Ferraz i de Blanqueres no tenen, de fa temps, una relació fluida. Els uns, menystenen el pes electoral del País Valencià, terreny que consideren profundament hostil. Els altres, incapaçs de superar el 36% de vot autonòmic i amb un poder municipal en què la seua principal majoria absoluta és Alaquàs —ciutat de 30.000 habitants que governa Alarte—, feia un any que eren regits per una comissió gestora sense gaire capacitat executiva.

Visibilitat. Credibilitat. Preferència. Els tres ingredients del *conxuro* són impossibles de trobar avui dia al País Valencià. Ni al Mercat Central del cap i casal, no en queden. Els té segrestats el PP de Francesc Camps i Rita Barberà.

El memorial de greuges dels populars té a veure, directament, amb l'executiu socialista de l'estat espanyol. Si la Moncloa i Ferraz no s'entesten a capgirar aquesta situació, els socialistes valencians poden quedar-se a viure per sempre més a la primera parada: Expectativa. Amb Alarte, Obama o Mandela, però només expectativa.

Les peticions dels conservadors —que sovint deriven en acusacions furibundes contra els socialistes— poden resumir-se en un decàleg. Zapatero i Blanco han d'analitzar-lo, si no volen que Alarte esdevinga una altra nau —com Joan Romero, Antoni Asunción i Joan Ignasi Pla— que s'evapora a l'estratosfera.

1. Els pressupostos. L'estrena de la nova executiva nacional del PSPV-PSOE ha coincidit amb la publicació dels pressupostos de l'estat, "els més austers dels últims anys", segons el vice-president econòmic, Pedro Solbes. Tot i que, a parer dels socialistes, la inversió al País Valencià augmenta d'un 2% i continua la tendència segons la qual els executius de Zapatero han esmerçat un 6% de recursos més que no els de José María Aznar; malgrat que el seu síndic

a les Corts, Ángel Luna, assegura que "allò que realment importa és el percentatge d'inversions que a la fi s'executen" [aquest setmanari publicava, la setmana passada, que als anys de govern de Zapatero l'efectivitat inversora al País Valencià és del 89,4%, molt més que a Catalunya, que no arriba al 75%], malgrat tot això, de cara a la ciutadania s'imposa l'actuació coral dels primers espases del PP. Esteban González Pons, vice-secretari de comunicació, ha parlat de "discriminació dels valencians", i ha atacat la vice-presidenta De la Vega —que va competir amb ell com a cap de llista del PSOE als recents comicis estatals—, que acusa de "fer-nos la traveta", de "venir per l'escó i endur-se els euros, els diners de les inversions" i de "no importar-li la província que representa".

Però González Pons no ha deixat passar l'ocasió d'engrandir l'autoestima dels conciutadans, tot explicant que "malgrat De la Vega i Zapatero, València continuarà creixent i prosperant". D'una altra banda, l'ex-número 1 del PP per Castelló, Juan Costa, ha apuntat que "com a valencià, em sent atropellat", i l'alcaldeessa Barberà ha qualificat de "sectari" Zapatero. Tot aquest soroll silencia qualsevol raonament dels socialistes.

2. Finançament. El vice-president primer del Consell, Vicente Rambla, ha lamentat que els pressupostos estatals "no incloguen el finançament autonòmic", una demanda oberta del gabinet de Camps, ja que "el govern central no reconeix que ací som un milió mes de persones". "Els valencians són plenament conscients de l'oblit que hem patit de part del govern d'Espanya", deia Rambla dimarts passat. Novament, el PP parla en nom de tots els ciutadans, un *totum revolutum* que fidelitza els

políticament més indecisos. Respecte al finançament, el PSPV té una opinió ben semblant: s'ha de prioritzar el criteri de població, amb els factors correctius que calga; però mentre els populars critiquen la disparitat de posicions dels socialistes en aquest camp, els seus rivals no se'n surten, quan volen fer veure que Castella-Lleó —governada pel PP— no accepta el model de finançament que preconitza el País Valencià. Ricardo Costa, secretari general del PP valencià i portaveu a les Corts, acaba d'etzibar que Zapatero "odia la Comunitat", perquè "no ens finança per població, ni per PIB, ni com la mitjana del ciutadà espanyol, ni com unes altres comunitats d'una empenta semblant". Costa diu que "estem finançats per sota en tots els paràmetres, és inacceptable", i convida Zapatero a explicar "per què sempre ataca, boicota i agreuja els interessos de la Comunitat". "No hi ha res que, venint de Zapatero, siga bo per als valencians", rebla. La resposta del PSPV és la resignació. No han sabut transmetre, de moment, que la petició d'un finançament millor és compartida amb el PP, i que trobarà una eixida a curt termini.

3. Deure sanitari. El penúltim *regal* del govern estatal al PSPV ha estat la denegació de la subvenció a les autonomies pactada a la conferència de presidents de l'any 2005 i que tenia per objectiu alleugerir el deute sanitari que arrossegueu les comunitats. Al País Valencià, aquesta ajuda equivalia a 343

milions d'euros. La comunicació oficial va arribar a la Conselleria d'Economia i Hisenda a les 12.28 hores del 23 de setembre, justament quan a les Corts se celebrava el debat de política general. A Camps li va faltar temps per a portar a col·lació el parany, a la sessió de vesprada. I va aprofundir la magnitud de la dada: amb aquests milions podrien fer-se sis hospitals com el de Lliria o, directament, pagar de manera íntegra la nova Fe. El president valencià va desmuntar la tesi de Zapatero que preveia de no fer retallades en inversió social. Camps va comminar el síndic Luna a donar suport al Consell, en aquest punt. I és que el deute sanitari és una llosa que s'aguditza cada any, en part a conseqüència dels milers de desplaçats que fan ús del sistema sanitari valencià.

4. Llei de dependència. La llei d'autonomia personal, la norma aprovada la legislatura passada de què més presumeix Zapatero, fins ara ha tingut ben poca virtualitat al País Valencià, per bé que se'n podrien beneficiar prop de 400.000 persones. Els comptes de

la Generalitat són esquistats i aquesta administració ha d'aportar la meitat dels recursos perquè la llei s'active, però l'executiu estatal mai no s'ha erigit en l'autèntic garant de la legislació ni ha estat capaç de deixar en evidència el Consell. De la Vega va anunciar més de 21 milions d'euros d'inversió estatal per al 2007, mentre la xifra real va quedar força més avall, en 12 milions. Galícia, a causa del *deute històric* en aquesta matèria, se'n va embutxacar més de 60. Siga com siga, una de les banderes del PSOE no es belluga gens ni mica, al País Valencià. Està lligada al pal i poca cosa més. La setmana passada, el vicepresident tercer de Camps, Juan Cotino, va instar els afectats per la lentitud de la llei a manifestar-se "a la porta de la Moncloa, que és on s'ha de fer l'acord

per a buscar els recursos que ajuden la gent que ho necessita". La llei de dependència, doncs, pren forma de bumerang per als socialistes, que a més no exploten les contradiccions de Cotino a través de la mercantil Gerocentros del Mediterráneo, SL, que té concertats diversos serveis amb la Generalitat Valenciana i que ja s'acosta a la trentena de residències.

5. Immigració. Dels prop de 5 milions d'habitants que hi ha al País Valencià, 840.000 són de procedència estrangera. La meitat, de la Unió Europea; l'altra meitat, d'Iberoamèrica, el Magrib i l'Àfrica subsahariana, principalment. Francesc Camps no s'ha estat de rebut-

jar la política migratòria del PSOE, i ha introduït qüestions polèmiques però rendibles electoralment, com el presumpte contracte d'integració, que al capdavant no serà sinó un compromís voluntari de bones pràctiques, sense cap validesa legal. Ara que la conjuntura econòmica trontolla i el nombre de sectors cabdals com ara la construcció, hi ha el risc que aquestes capes de població en queden marginades. Camps ha assenyalat l'executiu estatal, sense embuts, com "el gran culpable" de l'elevat nombre d'immigrants que hi ha al territori valencià. En aquest sentit, ha fet veure que la repartició dels nouvinguts no és equitativa, sinó que "el govern envia els immigrants, sobretot, a les comunitats governades pel PP".

6. Aigua. Si hi ha una qüestió sensible és la política hídrica. N'hi ha que parlen de "nacionalisme hídric", a l'hora d'explicar l'actitud del PP en aquest camp. Als populars els és fàcil: una de les primeres mesures d'impacte de Zapatero va ser la derogació del transvasament de l'Ebre al País Valencià i Múrcia. El

Consell ha invertit milions d'euros en publicitat institucional –simplista però resultatista– que vol convèncer aquells que en puguen dubtar sobre l'absurditat de "dessalar l'aigua que es llança a la mar". Per què no estalviar-nos aquest pas? El programa estatal AGUA preveu deu dessaladores al País Valencià, però ara com ara només funciona la primera d'Alacant. La de Torrevella resta aturada per la pressió en contra de la Generalitat, que hi veu "afecció ambiental greu", i la segona d'Alacant, la de Guardamar del Segura, la de Mutxamel i la de Dénia estan en construcció. Les d'Orpesa, Moncofa i Sagunt han estat adjudicades de fa poc, i la de Xàbia encara es troba en la fase de redacció del projecte. La ministra que va endegar aquesta revolució hídrica, Cristina Narbona –a qui el PP valencià va titllar de "la pitjor medusa", i que avui és fora de l'executiu–, va proclamar que hi hauria aigua "per a tothom i per a sempre", en concret uns 200 hectòmetres cúbics l'any. El pressupost d'Acuamed, l'empresa estatal encarregada de la gestió de l'aigua a la conca mediterrània, ha crescut d'un 340% al pressupost del 2009. Per als socialistes és del tot urgent oferir una resposta ràpida i solvent a una qüestió que encapçala la sensació de menysteniment dels valencians. Zapatero va afirmar a València que "en un temps raonable, tindreu més autonomia i més seguretat, respecte a l'aigua".

7. La gran velocitat. No desperta els instints més baixos de la persona, com

l'aigua, però Valladolid, Toledo, Màlaga i Saragossa tenen gran velocitat, i València, Castelló i Alacant, no. La promesa de l'executiu estatal és inaugurar la connexió de València amb Madrid el 2010, i sembla que els terminis –ni que siga el dia de Nadal del 2010– seran respectats. Una altra cosa és l'arribada a les capitals de la Plana i de l'Alacantí. El PP –conscient que les obres ja són a la porta de València i que s'hi dediquen molts diners per arribar a hora– ha passat a exigir la immediata arribada del TGV “a totes i cadascuna de les tres capitals de província”. Els socialistes s'han compromès que arribarà a Alacant un any més tard que a València.

8. Infraestructures. Més enllà de la gran velocitat, hi ha un seguit d'infraestructures que el Consell ha passat a considerar prioritàries: el corredor mediterrani amb doble via d'alta capacitat, diferenciada per a viatgers i mercaderies; les ampliacions dels ports d'Alacant,

València, Sagunt i Castelló, a més d'una segona pista a l'aeroport de l'Altet, una nova terminal per a viatgers a Manises i la posada en funcionament de l'aeroport de Castelló. Ho va dir, ras i curt, el president Camps al debat de política general: “Exigesc al govern que no detinga el nostre futur, que ens permeta de continuar creixent, prosperant i fent més gran aquesta comunitat autònoma i, amb ella, Espanya.” Ací tampoc no reben bones notícies els socialistes valencians: tot i el compromís de Zapatero i De la Vega d'invertir 135 milions d'euros per a l'ampliació de Manises als comptes del 2009, aquesta partida no apareix enlloc. Barberà ha considerat “indignant” i “grollera” la manera d'actuar del PSOE. El PSPV no ha pogut transmetre a la ciutadania que la reivindicació de més bones infraestructures per a l'arc mediterrani per part del PP no ha estat mai una prioritat. Recordem-ho: va ser

la desapareguda comissària europea de Transports, Loyola de Palacio, qui, sota el govern de José María Aznar, va animar les inversions de la UE a la línia Algesires-Sevilla-Madrid-Saragossa-Barcelona-Girona, que ja posseïa unes bases més sòlides. Aquest pla europeu margina el País Valencià. Camps també va desestimar els diversos oferiments de l'ex-president català Pasqual Maragall, en el sentit d'afegir-se a l'euroregió Pirineus-Mediterrània i de conformar un lobby de pressió a Brussel·les.

9. Grans esdeveniments. Velers, bòlids de fórmula 1, tennistes i golfistes de primer nivell... El País Valencià s'ha convertit en plató de proves de ressò internacional, i la versió oficial que repeteix el Consell és que tot plegat és al marge de Madrid, sense la seua cooperació. Ho ha dit ben clar el president Camps: “Cap comunitat autònoma no rendibilitza els grans esdeveniments i projectes com la Comunitat Valenciana. No obstant això, mai no hem obtingut suport inversor ni institucional del govern central. Mentre l'Expo de Saragossa ha rebut 1.000 milions d'euros, mentre l'Expo de Sevilla en va rebre 10.000 milions, mentre els Jocs Olímpics de Barcelona van rebre 12.000 milions d'euros, nosaltres tan sols rebem un préstec que hem de retornar”, en referència a la Copa de l'Amèrica del 2007. L'any vinent, tot indica que València tornarà a acollir la competició velística, i al PSPV ja toquen ferro perquè el president Zapatero faça un lloc a l'agenda i s'acoste a les regates. El PP no sols parla de menysteniment inversor, sinó que també addueix des-

interès de l'estadant de la Moncloa per tot allò que s'esdevé a València. A la societat de la imatge –i dels gestos– en què vivim, una fotografia en l'ocasió oportuna pot tenir molt més efecte que no el vessament de milions i milions

d'euros a través del *Bulletí Oficial de l'Estat*. Els mitjans proclius als conservadors valencians acostumen a destacar els dies que fa que Zapatero no visita el País Valencià, sobretot quan el motiu de la visita és purament partidista, com va passar ara fa dos caps de setmana.

10. Seguretat ciutadana. El PP és un martell: “Ens calen 2.000 policies més, la seguretat és l'única competència cent per cent estatal.” Ho repeteixen cada setmana, i els socialistes insisteixen a respondre'ls que, des que Zapatero va arribar al poder, la dotació de policies i guàrdies civils ha crescut de 3.300 agents. Malgrat això, els portaveus del PP no arraconen el número 2.000. Ans al contrari, miren d'atemorir la població a través, per exemple, dels informatius de Ràdio Televisió Valenciana, on els successos tenen més pes, molt més pes, que no la informació internacional o de l'oposició a les Corts: assassinats, robatoris de tota mena, mesures de seguretat en xalets de superluxe... Un seguit d'aspectes que no fan sinó atemorir la població i predisposar-la perquè el missatge de la manca de cossos de seguretat de l'estat penetre com un ganivet a la mantega.

És un altre aspecte de disputa entre PP i PSPV. Com en tots els anteriors, la sensació preponderant entre la ciutadania és que els conservadors tenen raó. I quan els socialistes els acusen de victimisme, els populars exhibeixen les diverses enquestes que expliquen que tres de cada quatre valencians pensen que el govern de Zapatero menysté el seu territori. Al País Valencià, per tant, n'hi ha que voten el PSPV-PSOE convençuts que els maltracta. Això no ho considera ni el manual de Blanco. És estratosfèric.

Víctor Maceda